

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Δέκατον καὶ πέμπτον ἀριθμοῦμεν χρόνον
κι' ἔδρα μας ἡ πόλις ἡ τῶν Παρθενῶνων.

Μηνὸς Δεκέμβριον δεκαεννιά,
φουρτούναις, χιόνια, καὶ παγωνιά.

Ἔτος χίλια κι' ὀκτακόσα κι' ἑννεήκοντα κι' ὀκτώ,
τὸν Ἑτὲμ-Πασσά γιὰ δῶρο σὰς χαρίζω διαλεκτό.

Ἑξακόσα σαράντα καὶ τρία
κι' ἐκλογῶν ἀρχινᾷ βασιάρια.

Μὲ δάκρυ ραίνομε πικρὸ τοῦ Σεμιτέλου τὸν νεκρό.

Δέξου κι' ἐμένα, Δάσκαλε, νὰ κλάψω τὸν νεκρό σου,
νὰ θυμηθῶ παληὰ ζωὴ ἔμπροστὰ στὸ φέρετρό σου.

Μὲ τὸ μεγάλο τὸ Σχολεῖο
στὸν Δάσκαλό μου τὸν παληό
κλίνω τὰ δρό μου γόνατα, θλιμμένος παραστέκω,
καὶ τῆς σεμνῆς σοφίας του σεμνὸ τραγοῦδι πλέκω.

Κι' ἂν ἔγελασα καμμιά φορὰ,
τὰ ρήματα τοῦ Φασουλῆ
δὲν βγαίνουνε φαρμακερά,
δὲν κρύβουν πάθος καὶ χολή.

Μούσαις θρηνοῦν περίλυπαις καὶ στὸ δίκό σου μνημα,
κι' ἂν τοῦ «Ρωμηοῦ» σ' ἐπύκρανε περιγελάστρα ρίμα
μὰ τὴν σοφὴ σου τὴν κορφή τὴν στεφανώνω τώρα...
τὸν μαθητὴ τὸν ἄκαχο σὰν ἄκαχος συχώρα.

Πρὸς Περικλέτον ἐπιστολὴ τοῦ πατριώτου τοῦ Φαδουλῆ.

Εἰμαι 'στὴν Κρήτη, Περικλῆ, χωρὶς νὰ καταλάβω,
χωρὶς νὰ πάρῃς κάθο.
Μέσα σ' αὐτὴ τὴ χειμωνιά
σοῦ γράφω μέσ' ἀπ' τὰ Χανιά.

Φέσταις ἀκόμη καὶ χαραῖς,
τσουμπούσια καὶ ζιαφέτια,
καὶ τῶν Ναυάρχων σουαρές,
ποῦ φεύγουν τὰ σεκλέτια.

Ὅπου Ναυάρχων φαίνονται μεγάλα τρικαντὰ
πάω κι' ἐγὼ κοντά,

τοὺς χαιρετῶ, τοὺς προσκυνῶ, τοὺς κάνω τεμενάδες
καὶ τόσαις πατινάδες.

Χαίρετε, Ναύαρχοι χρυσοί, σκύβω καὶ ξανασκύβω,
τὸ κάδρο σας γιὰ φυλακτὸ στὸν κόρφο μου τὸ κρύβω.
Τώρα σέ 'λίγο φεύγετε καὶ 'στὴν πατρίδα πᾶτε,
ὦρα καλὴ σας, Ναύαρχοι, καὶ νὰ μᾶς ἀγαπᾶτε.

Ποτὲ δὲν θὰ ξεχάσωμε τέτοιο καλὸ μεγάλο,
κλαίω μαζί μὲ τὸν Ποτιέ, τὸν Ναύαρχο τὸν Γάλλο,
κλαίω καὶ μὲ τὸν Μπέττολο, τὸν Ρώσσο, τὸν Ἑγγλέζο,
καὶ βαρκαρόλα παίζω.

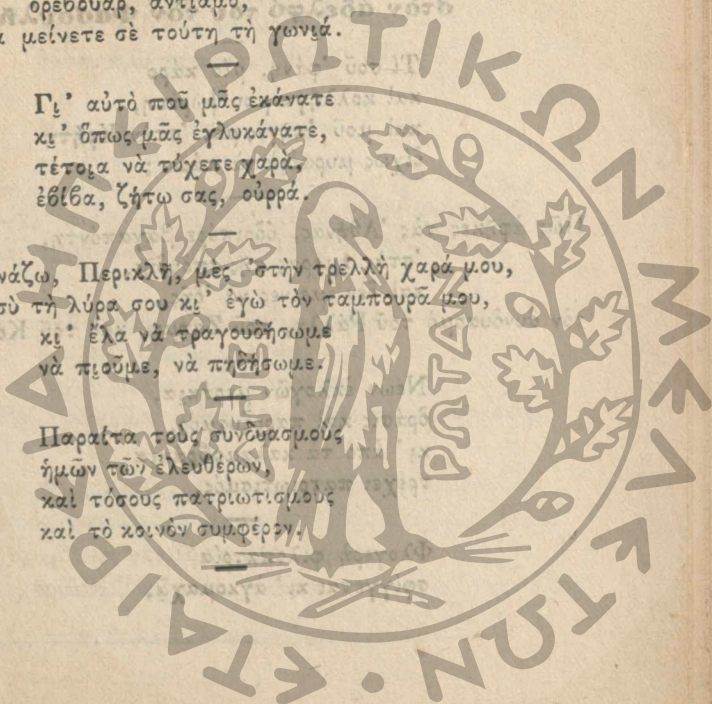
Στὸ περιγιάλι κάθομαι, τοὺς Στόλους των κυτῶ,
καὶ τὸ μαντύλι βγάζωντας τοὺς ἀποχαιρετῶ.
Χίλιαι φοραὶς εἰς τὸ καλὸ καὶ σύρτε 'στὴν εὐχή μας,
μαζί σας φεύγει, Ναύαρχοι, κι' ὁ νοῦς μας κι' ἡ ψυχὴ μας.

Ἐφούσκωσε ντελῆ Βοριᾶς λευκότετα πανιά,
σκύφτω καὶ πέφτω χάμω,
ὀρεβουάρ, ἀντιάμο,
ἀθάνατοι θὰ μείνετε σὲ τούτη τὴ γωνιά.

Γι' αὐτὸ ποῦ μᾶς ἐκάνανε
κι' ὅπως μᾶς ἐγλυκάνετε,
τέτοια νὰ τῶχετε χαρά,
ἐβίβα, ζήτω σας, οὐρρά.

Τέτοια φωνάζω, Περικλῆ, μὲ 'στὴν τρελλὴ χαρὰ μου,
κι' ἔπαρε σὺ τὴ λύρα σου κι' ἐγὼ τὸν ταμπουρά μου,
κι' ἔλα νὰ τραγουδήσωμε
νὰ πρῶμε, νὰ πηδήσωμε.

Παραίτα τοὺς συνδικασμοὺς
ἡμῶν τῶν ἐλευθέρων,
καὶ τοσούτους πατριωτισμοὺς
καὶ τὸ κοινὸν συμφέρον.

Έλα νά 'δῃς, βρέ φουκαρά,
μαζί μας ἔδω πέρα
πῶς κυματίζει μιὰ χαρὰ
περίλαμπρη παντιέρα.

Έλα νά σκούξης ἀμανέ με δυνατό μεράκι,
ἔλα νά 'δῃς τοὺς Μπέηδες καὶ τὸν Γενιτσαράκη,
ἔλα νά 'δῃς ἀγγήματα,
Ναυάρχους ὅπως πρέπει,
ἐδέσματα, τραγήματα,
νά βάλῃς καὶ 'στὴν τσίπη.

Νά 'δῃς θαλάσσης καὶ στεριᾶς
ξεφάντωμα καὶ φῶτα,
καὶ ν' ἀναπνεύσης 'λευτεριάς
παλληκαρίσια χνώτα.

Σὰν πρὶν δὲν βλέπεις ἐρημιὰ,
καθεὶς 'στὸ μαγαζί του,
πάει κι' ὁ Πρίγκηψ 'στὰ τζαμιά,
πάω κι' ἐγὼ μαζί του.

Ξεχνᾶω φόνους καὶ σφαγαῖς
μ' ἐφήβους καὶ με γέρους,
κι' ἔδω θὰ γίνουν ἐκλογαῖς
καθὼς 'στοὺς ἐλευθέρους.

Ἐδὼ θάλθῃ Συνέλευσις πολυμελής, καλὲ μου,
πολίτευμα νά κάνῃ,
κι' αὐτοῦ μεγάλαις θὰ σκορπᾷ φυλλάδες τοῦ πολέμου
ὁ Θεόδωρς ὁ πάνυ.

Πάλι φουρτούνα καὶ μπουρί
κι' ἀτέλειωτοι μπελάδες
με τοῦ κυρίου Θεόδωρ
τῆς φλογεραῖς φυλλάδες.

Ἐν τούτοις πάρε μερικαῖς ἀπὸ τὸν Θεοδωράκη
καὶ στείλε μου τῆς φανερᾶ,
νά τῆς διαβάσω σοβαρά
'στ' ἀγγήματα, 'στοὺς Μπέηδες, καὶ 'στὸν Γενιτσαράκη.

**Τοῦ Περικλέτου ἐπιστολὴ
'στὸν ἀδελφὸ του τὸν Φαδουλᾶ.**

Τί σοῦ 'φάνῃ, μίο κάρο
καὶ κολλήγα μου ψωρίτη,
καὶ μοῦ 'πῆγες μες 'στὴν Κρήτη
δίχως μυρωδιὰ νά πάρω;

Πῶς ἀφῆκες τὰς Ἀθήνας, ὁδοιπόρε βαγαπόντη,
'στὰς ἡμέρας τῆς σπουδῆς,
καὶ δὲν ἔμεινες νά 'δῃς
τὸν συνδυασμὸ τοῦ Ράλλη, τοῦ Ζαήμη, καὶ τοῦ Κόντη;

Νέων ἐκλογῶν μεράκια,
δράσις καὶ παροξυσμός,
κι' ἀπὸ τὰ καλαμοθράκι
τρέχει πατριωτισμός.

Φλογερὴ φιλοπατρία
σφίγγεται κι' ἀγκομαχᾷ,

τὰ Προγράμματα τὰ τρία
σιμίζουν σ' ἓνα μοναχά.

Τῆς τσαναμπετιαῖς ἀφίνουν,
σωτηρίας ἐποχὴ,
τρία κόμματα θὰ γίνουν
ἓνα σῶμα, μιὰ ψυχὴ.

Βγαίνουνε κι' οἱ τρεῖς ἀντάμα
καὶ πληροῦται κατὰ γράμμα
τὸ ρηθὲν ἀπὸ προφήτας ἀθανάτους καὶ θνητοὺς
πῶς δὲν φέρουν σάλιο πόντων τόσους μαύρους ἔμμετοι,
ὅσο τᾶντερα ταράζουν συμμιγεῖς συνδυασμοὶ
καὶ σωτήρων διαφορῶν ἢ διάφορος ὁσμὴ.

Ὁ κύριος Δραγούμης γυρνᾷ καμαρωτός,
συνδυασμὸν ἀκόμη δὲν ἔκαμε κι' αὐτός,
μ' αὐτὸν κι' ὁ Ζαχαρίας, ἀνὴρ χωρὶς καπρίτσα,
γιὰ κόντρα του κι' ὁ Ράλλης ἔχει τὸν Ζαχαρίτσα.

Ζάχαρι τὸνομά μου καὶ πάω με τὸν Ράλλη
γλυκὸς σὰν τὸ λουκοῦμι,
ἀλλὰ τὸ ταῦ καὶ σίγμα κανένas σὰν μοῦ βγάλῃ
μὲ 'βρίσκει 'στὸν Δραγούμη.

Ἐκεῖ 'στοῦ Θεοδωράκη κορδόνια τεντωμένα
συνδυασμὸ σκαρόνουν ὡς εἶδος ἀμιγῆ,
μὲ πέρνετε, τοὺς λέω, μὲ πέρνετε κι' ἐμένα;
δὲν πέρνομε, μοῦ λένε, τοιοῦτον ἐναγῆ.

Ἀμιγῆς συνδυασμός
ὅλο καὶ κορδονισμός.
Πέρνει πρόσωπα ποικίλα
καὶ τῶν Ἀθηνῶν τὸν Ψύλλα,
πέρνει τὸν Καλλιφρονᾶ,
τῆς ἀρμάδας γαλονᾶ.

Πέρνει κι' ἀπὸ τὸν Περαιὰ πρόσωπα νομιζῶ τρία,
πέρνει καὶ τὸν νεῖο Κολιάτσο, ποῦναι 'στὴν Καθβαλαμῆ,
πέρνει καὶ τὸν Λυγινὸ,
ὑποκείμενο τρανό,
κι' ὁ Μουτσόπουλος με τούτους, ὁ Θανάσης δηλαδὴ,
μὲ γυαλιὰ καὶ με πράδες ἀρχοντόπουλο παιδί.

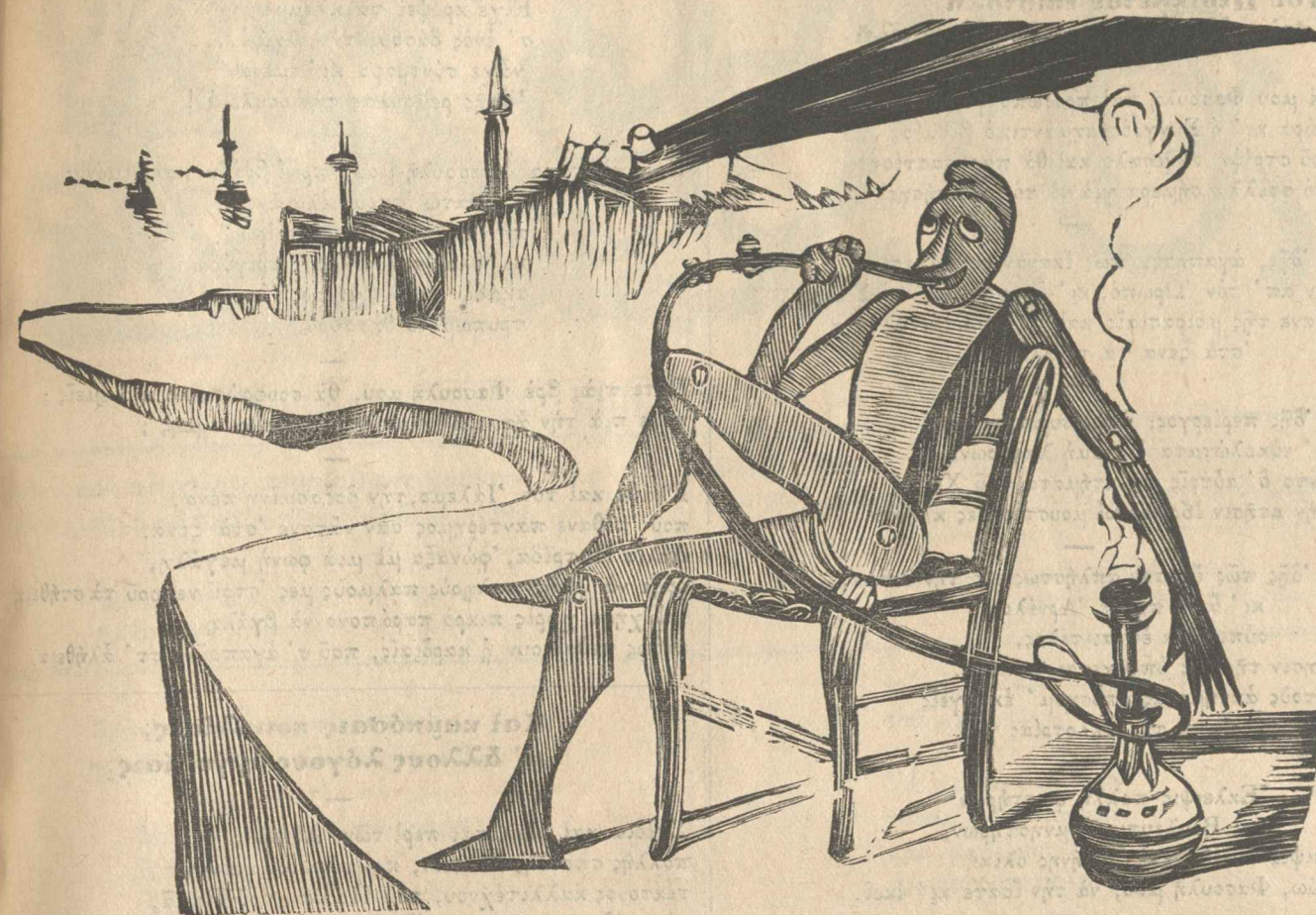
Ταραμπουμπα τραλαλά,
πέρνει τὸν Ζυγομαλᾶ,
ποῦ τοῦ λὲν ἀγιά 'πὲς ἁλεῦρι,
ὁ σιὸρ Συγγρός νά σ' εὕρῃ.

Πέρνει καὶ τὸν Στρατηγὸ μας-- 'πέστο, Φασουλῆ μου, πίστι-
κι' Ἀγγελόπουλο τὸν Κώστα, ποῦ τὸν ἔβαλαν ἀ ρέστο.

Πέρνει, κεφαλὴ φιλάτη,
καὶ τὸν Ἄλφα τὸν Σκουζέ,
τὸν παλῆ τὸν διπλωμάτη,
ποῦχει τὰ μαλλιά φριζέ.

Τὸ Κορδόνι τὸ Κορδόνι με ροχάναις καὶ τσαμπούναις,
πέρνει καὶ τὸν Γουναράκη γιὰ νά ξετινάξῃ γούνας.

Μέσα 'στοῦ Παπποῦ τὸ σπῆτι
γίνεται πολὺ κακό,
κι' ἴσως καὶ τὸν Φλογαῖτη
τὸν ἀποκεντρωτικὸ
νά τὸν 'δῇς Κορδονικό.

'Στοῦ Θεοδωράκη τὴν αὐλὴ
νίκη με κρᾶνος καὶ δαυλὶ,
'στοῦ Θεοδωράκη μας ποῦ λὲς
φυλλάδες γράφονται πολλαῖς.

Καὶ περιγράφουν ἐκτενῶς
τὸ τοῦ πολέμου γεγονός,
καὶ λὲν πῶς τότε 'στὴν πομπή
ἓνα δὲν ἔλειψε κουμπί,
καὶ τὰ λοιπὰ καὶ τὰ λοιπά,
κι' εἰς ὅλην τὴν Ἑλλάδα
θὰ διαβασθῇ χωρὶς παπᾶ
τρισεβάστη φυλλάδα.

**Πρὸς Περικλέτον ἐπιστολὴ
τοῦ πατριώτου τοῦ Φαδουλᾶ.**

Τὸ γράμμα σου ψιλογῶ
κι' ἐχάρηκα πολὺ κι' ἐγὼ
γιὰ τούτους τοὺς συνδυασμούς
τοὺς ἀμιγῆς καὶ συμμιγεῖς,
ὅπου γεννοῦν παροξυσμούς
'στοὺς ἐλευθέρους ἐκλογαῖς.

Ἀγαπητέ μου Περικλῆ, χορὸ μονάχος σῦρε,
δὲν ξέρεις πῶς ἐχάρηκα κι' ἔκανα μιὰ τούμπα
σὰν 'διάβασα 'στὸ γράμμα σου πῶς νέο δρόμο 'πῆρε
ὁ Κορδονοκαλούμπαρος κι' ἡ Κορδονοκαλούμπα.

Μὰ γράψε μου, κασιδίη,
καὶ περὶ τοῦ Λεβίδου.

Τί μελετᾷ, τί γίνεται, ποῦ τώρα γύραις φέρνει;

πῶς ὁ Παπποῦς, βρέ Περικλῆ, μαζί του δὲν τὸν πέρνει;
φοβάται μὴ τοῦ Ναυτικοῦ καὶ πάλι τοῦ καπνίσῃ
καὶ δεξιὰ κι' ἀριστερὰ τὸν κόσμο μπομπαρδίση;

Χαρὰ 'στους, ποῦ θ' ἀπλώσουνε 'στῆς κάλπαις τὰ ξεράδια,
'στὴν Κρήτη σκέπτομαι ξανά νάλθω καὶ τὸν Φλεβάρη,
ξέρεις ἔδω τὰ πρόβατα πῶς λέγονται κουράδια
κι' ἐκεῖνον ποῦχει πρόβατα τὸν λένε κουραδάρη.

Κι' ὅταν τώρα μετ' ὀλίγον ἐπιστρέψω 'στὰς Ἀθήνας
ἀλανθᾶτως θὰ μαντεύσω με τοὺς ἄλλους τοὺς κηφήνας,
καὶ με σένα, κουρελῆ,
ποῦσαι Κάλχας κατεργάρης,
ποῖός 'στὴ νέα τὴ Βουλὴ
θάναι πρώτος κουραδάρης.

Μὲς 'στὴν Κρήτη τριγυρνᾷ
κι' ὅποιον 'βρίσκω τὸν κερνᾷ.

Ἀγκαλιάζομαι με Γάλλους καὶ με Ρώσους κι' Ἰταλοὺς,
με τὸν Ἀγγλο τὸν Τσερμασίδο καὶ με Σκώτους παρδαλοὺς,
ποῦ πεντάρη, Περικλέτο, δὲν χρωστῶν τῆς Μιχαλοῦς.

Με πολλὴν χαρὰν μανθάνω μες 'στὰς διαφορῶν δράσεις
ὅτι κι' ὁ Ζαήμης τώρα
'πῆρε 'στὴν κουβέντα φόρα,
καὶ 'στὴν Γαλλικὴν Προεδρίαν εἶπε Γαλλιστὶ δὴ φράσεις.

Ὅμως δέξου, μπουνταλά,
χαιρετίσματα πολλὰ
κι' ἀπὸ τὸν Γιουσούφ Ἀράπη,
πρῶτο Τουρκαλᾶ χασάπη.

**Τοῦ Περικλέτου ἐπιστολὴ
ᾠτὸν ἀδελφὸ τοῦ τὸν Φασουλῆ.**

Ἀγαπητέ μου Φασουλῆ καὶ πρόσωπο γελοῖο,
ἔβγαλε τώρα κι' ὁ Συγγρός σημαντικό βιβλίο,
ποῦ θὰ σοῦ στρίψῃ τὸ μῆλο καὶ θὰ παρασατίσῃς
καὶ σοῦ τὸ στέλλω σήμερὰ γιὰ νὰ τὸ μελετήσῃς.

Ἐκεῖ θὰ ὄῃς, ἀγαπητέ, πῶς ἔκαναν συγκάλεσι
κι' ἐπῆγαν ἀπ' τὸν Ὠρωπὸ, κι' ἐπῆγαν ἀπ' τὸ Σάλεσι,
κι' ἀρχίσανε τῆς μοιρασιάς καὶ τὰ κουβαρταλήκια
στὰ ξένα τὰ τσιφλίκια.

Ἐκεῖ θὰ ὄῃς περίεργος, μωρὲ συμπατριώτη,
πῶς γίνετ' εὐκολώτατα διανομὴ λαφύρων,
διεμερίσαντο δ' αὐτοῖς τὰ κτήματα τοῦ Χιώτη
κι' ἐπὶ τὴν κτήσιν ἔβαλον οἱ μουστερηδες κληρον.

Ἐκεῖ θὰ ὄῃς πῶς ἔπεσαν ἀπλήστως εἰς τὴν λείαν,
κι' ἂν ὁ πολὺς Ἀρνέλος,
οὐπὲρ οὐκ ἔσται τέλος,
οὐρανοποίησιν τῆς γῆς ὑπόσχεται τελείαν,
ἐγὼ πρὸς τοὺς ἀκτῆμονας ὑπόσχομ' ἐκλογεῖς
τελείαν σουφροποίησιν τῆς ἀλλοτρίας γῆς.

Ἐκλειψίς πολλὴ φωστήρων
καὶ Βουλευτικῶν μνηστήρων,
ὅμως ἐκλειψίς συνέθη καὶ Σελήνης ὀλικῇ
καὶ πιστεύω, Φασουλῆ μου, νὰ τὴν ἴδατε κι' ἐκεῖ.

**Πρὸς Περικλέτον ἐπιστολὴ
τοῦ πατριώτου τοῦ Φασουλῆ.**

Ἀγαπητέ μου Περικλῆ, τὰ γλέντια μου παρλίτσα
καὶ τὸ βιβλίο τοῦ Συγγροῦ σπουδαίως τὸ μελέτησα.
Ποιὸς τοῦπε νᾶχῃ κτήματα καὶ πλούσιος νὰ γίνῃ
καὶ κάθε τόσο δεξιὰ κι' ἀριστερὰ νὰ δίνῃ;

Θυμᾶσαι, βρὲ, ποῦ σοῦλεγα σ'τῆς τρέλλαις μας ἀπάνω
πῶς ἓνα ψωροκάλυβο ἄχταρίζα νὰ κάνω;
Χίλιας φοραὶς καλλίτερα νὰ λέγωμαι παντλήμων
κι' ἀπένταρος ἀκτῆμων,
χίλιας φοραὶς καλλίτερα νὰ λείπῃ κάθε λούσο,
πανὶ νὰ βλέπω μὲ πανὶ τὴν ἔρημῇ μου τσέπη,
παρὰ νὰ τρέχω σὰν Συγγρός τὸν κίνδυνον ν' ἀκούσω:
αἰδός μου, κυρὰ, τὸν ἄνδρα σου καὶ σένα δὲν σοῦ πρέπει».

Σοῦ τῶπα καὶ ὁτὸν καφφενέ, ὁτὸ σπῆτι καὶ ὁτοὺς δρόμους
πῶς σύμφωνα μὲ τῶν Ρωμῶν τοὺς λειτουργούντας νόμους
σὰν ἔχῃς σοῦ τὰ πέρνουνε καὶ μένεις κασιδιάρης,
μὰ σὰν δὲν ἔχῃς τίποτα θάλῃ καὶρός νὰ πάρῃς,
καὶ πιὸ καλὰ ξυμπόλυτος νὰ ὀρᾷς σ'τῆς γῆς τὴν δράσιν,
νὰ φεύγῃς κι' εὐκολώτερα μὲς σ'τῶν μαχῶν τὴν βράσιν.

Τέτοια σκέπτομαι, βρὲ βλάμη,
ποῦ μῆλο δὲν ἔχεις δράμι,
κι' ἐπειδὴ τὰ κτήματά μου τᾶχουνε κατασχεμένα
πῆς, καὶ μένε, νὰ κρατήσουν λίγαις πῆχαις καὶ γιὰ μίνα.

**Τοῦ Περικλέτου ἐπιστολὴ
ᾠτὸν ἀδελφὸ τοῦ τὸν Φασουλῆ.**

Μάθε, βρὲ, πῶς καὶ τὸν Γκιώνη, τῆς Τραπεζῆς τὸν Ταμία,
τὸν ἐπιάσαν σ'τὴ Λαμία.

Εἶχε κρύψει τὰ κλεμμένα
σ' ἐνὸς δάσους τὴν ἑλῆ!....
νᾶχε σύντροφο κι' ἐμένα
σ'τῆς ρεμούλας τὴν δουλειά!

Κι' ἐγὼ τώρα, Φασουλῆ μου, πρωτὶ βράδυ κατὰ μόνας
περπατῶ σ'τοὺς ἐλαιῶνας,
τὴν κατάστασιν οἰκτεῖρω
κι' ὅλο σ'τῆς ἑλῆϊς τριγύρω
σκάβω σκάβω μήπως βρῶ
τρυπωμένο θησαυρό.

Πότε πιά, βρὲ Φασουλῆ μου, θὰ σουφρώσωμε κι' ἐμεῖς;
πότε πιά τὴν ἀτιμία θὰ μουντζώσω τῆς τιμῆς;

Κλάψε καὶ τὸν Ἰάλεμο, τὴν δοξασμένη πένα,
ποῦ πέθανε παντῆρημος σὰν νᾶτανε σ'τὰ ξένα.
Δόλια Πατρίδα, φώναξα μὲ μιὰ φωνὴ μεγάλη,
ψάξε νὰ βρῇς παληοὺς παλμούς μὲς σ'τοῦ νεκροῦ τὰ στήθη,
ξεψύχῃς χωρὶς πικρὸ παράπονο νὰ βγάλῃ
καθὼς πεθαίνουν ἢ καρδιάς, ποῦ σ' ἀγαποῦν σ'τ' ἀλήθεια.

**Καὶ καμπόδαῖς ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.**

Σχέδια καὶ Μελέται περὶ τῶν Ἀθηνῶν,
πολλῆς σπουδῆς βιβλίον, πρωτότυπον, καινόν,
τέκτονος καλλιτέχνου, τοῦ Παύλου τοῦ Βακᾶ,
μὲ σχέδια μεγάλα κι' ἐξωραϊστικά.

Ὁ Νικόλαος Ταρσούλης, κτηματίας ποῦ σημαίνει,
ἐνυμφεύθη σ'τὰς Καλάμας μὲ μιὰ νύφη ζηλεμένη,
μὲ τὴν Ἄννα δηλονότι Γεωργίου τοῦ Τσακίρη,
κι' ἔγινε χαρὰ μεγάλη κι' ἦταν ἓνα πανηγύρι,
καὶ καθεὶς σ'τοὺς νεονύμφους ἐπευχῆθη μὲ καρδιὰ
βίον Ἀβραὰμ μὲ γλύκαις, μὲ παράδες καὶ παιδιὰ.

Θ ἄ ρ ρ ο ς, ἀρχῶν ἐφημερίς, ποῦ κόσμος τὴν προσμένει,
καὶ κάθε μέρα τὸ πρωτὶ πεντάλεπτος θὰ βγαίνει.
Συντάκτης καὶ Διευθυντὴς Μίλτος Καθβαλιεράτος,
ἀγαπητὸς συνάδελφος καὶ κάλαμος βαρβάτος.

Ποιήματα γιὰ τὰ Παιδιὰ Καμπούρογλου τοῦ Γιάννη,
βιβλίο, ποῦ καὶ γιὰ μικροὺς καὶ γιὰ μεγάλους κάνει,
ποῦ πάντα θὰ διαβάζεται παντοῦ μετ' ἀπληστίας,
ἐκδότης ὁ Γεώργιος Κασδάνης τῆς Ἑστίας.

Τὴν αὐριον θὰ πωληθῇ τοῦ Πρίγκηπος εἰκὼν
μεγάλῃ καὶ πολυχρωμῇ, ἔργον Ἑλληνικόν.

Τὸ Λουῆρο τὸ περίφημο, τὸ Λουῆρο τὸ μεγάλο,
ποῦ σὰν κι' αὐτὸ δὲν ἔρρισκεται μὲς σ'τὰς Ἀθήνας ἄλλο.
Νέα προσθήκη κι' ἔκτασις τμημάτων εὐρυχώρων
καὶ πλούτος ἀρθῶν εἰδῶν πολλῶν καὶ διαφόρων,
ὅπου δὲν περιγράφονται, πᾶς μόνον καὶ τὰ βλέπει,
κι' ἀρχίζει τὸ γαργάλισμα γεμάτης κι' ἄδεας τσέπης.
Ὁ μάγος Κανελλόπουλος σ'τὰ λούσα τὰ περίσια
κι' αὐτὸ τὸ Λουῆρο πέρασε, ποῦ λάμπει σ'τὰ Παρίσια.

Τοῦ ΡΩΜΗΟΥ μας τὸ Γραφεῖον, ὅλο μέτρα καὶ ρυθμὰ,
σ'τῶν Πινακωτῶν τὸν δρόμον, δεκαπέντε ἀριθμός.